Usnesení

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce Ing. J. W., zastoupeného JUDr. Vladimírou Kolaříkovou, advokátkou se sídlem Děčín I., Masarykovo nám. 3/3, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Ústí nad Labem, Ústí nad Labem, Velká hradební 61, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 6. 2004, čj. 16 Ca 223/2001 - 33,

takto:

I. **Kasační stížnost se odmítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.**

Odůvodnění:

Žalobce (dále též „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá přezkoumání a zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 4. 2001, čj. 13846/140/2000/Dv. Tímto (posledně uvedeným) správním rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru Finančního úřadu v Děčíně ze dne 24. 5. 2001, č. 1000000981, čj. 59736/00/178960/6021 o vyměření daně z převodu nemovitosti stěžovateli v celkové výši 202 636 Kč.

V kasační stížnosti stěžovatel uvádí, že nezpochybňuje věcné zjištění, z kterého vychází soud, ale namítá nesprávnost posouzení právní otázky soudem. V daném případě jde pouze o posouzení otázky, zda vklad nemovitosti do obchodní společnosti, učiněný stěžovatelem na základě notářského zápisu ze dne 30. 12. 1992, č. NZ 668/92, N 891/92, postupem, který byl soudu doložen, je úplatným úkonem, který je předmětem daně z převodu nemovitostí podle § 9 odst. 1, písm. a) zákona č. 357/1992 Sb., o dani dědické, darovací a dani z převodu nemovitostí. Se závěrem soudu v napadeném rozsudku se stěžovatel neztotožňuje. Základní východisko pro právní posouzení dané věci spatřuje stěžovatel v důsledném rozlišení titulu a modu, tedy skutečností, na základě kterých došlo k přechodu (nikoliv převodu) předmětných nemovitostí. Při založení obchodní společnosti byla titulem nabytí vlastnického práva společnosti k předmětným nemovitostem smlouva o založení společnosti s ručením omezeným, sepsaná notářským zápisem ze dne 30. 12. 1992, č.

NZ 668/92, N 891/92. Modem nabytí vlastnictví k předmětným nemovitostem byl poté vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí. V mezidobí byla předmětná nemovitost předána správci vkladu podle § 60 odst. 2 obch. zák., přičemž vlastnické právo k předmětným nemovitostem přešlo na společnost až dnem vkladu nemovitostí do katastru nemovitostí podle zákona č. 265/1992 Sb., jehož účinnost nastala až dnem 1. 1. 1993. Pro vlastní posouzení není rozhodné, zda vklad byl učiněn např. dne 1. 1. 1993, nebo až po více než roce a půl po vzniku společnosti, jak uvádí soud. Stěžovatel toto prodlení řádně odůvodnil při jednání soudu skutečností, že v případě převáděných nemovitostí, které byly nabyty z restitučního řízení, nemohlo dojít ke vkladu (převodu) v katastru nemovitostí, pokud zde uvedené nemovitosti (pozemky) byly vedeny v tzv. zjednodušené evidenci. Tento nedostatek byl v mezidobí odstraňován. Rovněž povinnost zakladatele splatit finanční vklady před vznikem společnosti nemá na posuzovanou věc vliv. Stěžovatel nenapadá právní závěry soudu v napadeném rozsudku, které se týkají posouzení, resp. právního výkladu § 20 odst. 6 písm. e) zákona č. 357/1992 Sb., o osvobození vkladu do obchodních společností. Lze pouze na tomto místě konstatovat, že původně nejednotný právní výklad této problematiky byl bohužel pro podnikatelskou veřejnost ustálen v soudní praxi až po deseti letech platnosti zákona, např. v usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 184/02 vydaného dne 28. 5. 2002. Jak je výše uvedeno, ani závěr Ústavního soudu a závěr v napadeném rozsudku, nelze na postup stěžovatele aplikovat.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti především dovozuje, že v daném případě se jednalo o vklad do společnosti, kterým bylo zvýšeno obchodní jmění a nikoli základní jmění společnosti, přičemž v žádném případě (z hlediska příslušných ustanovení obč. zák. a zákona č. 357/1992 Sb.), nešlo o darování. Pokud se týká další argumentace, odvolal se žalovaný na své rozhodnutí a na napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem. Z těchto důvodů navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud se v prvé řadě zabýval otázkou, zda podaná kasační stížnost je způsobilá projednání a zda není důvod k jejímu odmítnutí, přičemž vycházel z následujících úvah, skutečností a závěrů.

Jak řízení o žalobě, tak i řízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou. V žalobě proti rozhodnutí správního orgánu musí být (vedle dalších náležitostí) uvedeno, v jakém rozsahu žalobce rozhodnutí napadá a žalobní body, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky správního rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné [§ 21 odst. 1 písm. c) a d) s. ř. s.]. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Soud pak (až na některé výjimky) přezkoumá napadené výroky rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Kasační stížnost je možno podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí (tedy vzhledem k uvedenému především v žalobě či v jejím doplnění podaném v zákonné lhůtě) Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Pokud se kasační stížnost opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., nebo důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, až tak učinit mohl, jde o kasační stížnost nepřípustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Žalobce v řízení před krajským soudem (především v žalobě) pokud se týká konkrétních žalobních bodů namítal, že jestliže by jeho vklad nemovitosti do obchodní společnosti W., spol. s r. o. byl předmětem zákona č. 357/1992 Sb., potom by zcela určitě tento právní úkon byl předmětem darovací daně ve smyslu § 6 odst. 1 písm. a) ve spojení s písm. b) citovaného zákona. Poplatníkem této daně a osobou povinnou k podání daňového přiznání nemůže být žalobce, ale nabyvatel bezúplatného nabytí majetku, v tomto případě obchodní společnost W., spol. s r. o. Žalobce se v tomto směru dovolával i rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 10. 1996, čj. 19 Ca 546/95 – 27. Uvedl, že na základě těchto skutečností podala prokuristka této společnosti se zpožděním u Finančního úřadu v Děčíně řádné přiznání k dani darovací. Ten daňové přiznání přijal i s původním zdůvodněním poplatníka a neodmítl je jako daňové přiznání podané neoprávněnou osobou, z čehož žalobce usuzuje, že v jiném správním řízení bylo o zdanění rozhodnuto.

Stěžovatel tedy v žalobě (pokud se týká náležité konkretizace žalobních bodů) toliko namítal, že povinným k zaplacení daně byl jiný subjekt. Teprve v kasační stížnosti uplatňuje jiné právní důvody (viz shora), které bezesporu i se zřetelem na obsah žalobou napadeného správního rozhodnutí především jeho odůvodnění, v řízení před krajským soudem (v žalobě) uplatnit mohl. Jedná se totiž toliko o námitky právního charakteru, směřující v prvé řadě proti právním závěrům v napadeném správním rozhodnutí. Jde tedy ve smyslu § 104 odst. 4 o nepřípustnou kasační stížnost, která musela být podle § 120 ve spojení s § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 120 s. ř. s. ve spojení s § 60 odst. 3 s. ř. s., podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. února 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu